

Nummer 10 | 1. OKTOBER 1941 | 90. Aargang

„Nu falmer Skoven trindt om Land —".

SANDHEDENS MAGT

af William George Jordan.

Sandheden er hver stor Karakters Grundklippe. Den er den ældste af alle Dyder. Den var før Mennesket; den eksisterede, førend der var Mennesker til at forstaa eller modtage den. Den er uforanderlig. Lov er Naturens evige Sandhed — Harmonien, som altid frembringer samme Resultater under samme Forhold. Der findes ikke noget saadant for en Person som teoretisk Sandhed; en stor Sandhed, som ikke ganske optages af hele vort Sind og Liv og ikke bliver en uadskillelig Del deraf, er ikke en virkelig Sandhed for os. Hvis vi kender Sandheden og ikke efterlever den, er vort Liv — en Løgn.

Den Mand, som har gjort Sandheden til sit Motto, er omhyggelig i sine Ord; han søger altid at være nøjagtig og overdriver ikke. Han stadfæster aldrig noget som en Kendsgerning, som han ikke absolut er vis paa er det. Hvad han siger har Oprigtighedens Klang. Hvis han roser dig, kan du modtage hans Udsagn som fuld „Netto“ uden først at maatte stille et Regnestykke op for at finde ud af, hvor meget du behøver at trække fra eller lægge til. Lover han dig noget, kan du være absolut vis paa, at han vil holde sit Løfte.

„Hvad er Sandhed?“ Dette store Spørgsmaal, som Pilatus stillede Kristus for næsten to tusinde Aar siden, er blevet stillet atter og atter ned gennem Tiderne. Vi faar stadigt Aabenbaringer om Dele af den; Glimt af nye Faser; men aldrig den fuldstændige, endelige Definition. Men hvis vi lever efter den Sandhed, som vi kender, og stadigt søger efter mere Sandhed, sætter vi os selv i en saadan Tilstand, at vi kan komme til at kende Sandheden i dens Fylde.

Hvilken af de store Verdensreligioner indeholder den virkelige, den endelige og den fuldstændige Sandhed? Vi maa tage vort eget Valg og leve efter det, saa godt vi formaar. Hver ny Sekt, hver ny Religion, indeholder i det mindste et Stænk af Sandhed, og det er dette, som tiltrækker Opmærksomheden og vinder Tilhængere. Dette

Sennepskorn af Sandhed bliver ofte overvurderet og formørker Menneskets Øjne for de urigtige Dele og Faser af de forskellige Religioner. Sennepskorn af Vildfarelse har en hurtig Vækst; men de opbruger deres Livskraft og dør; kun Sandheden bestaar.

Mennesket er sædvanligvis loyal mod det, som det mest begærer. Den Mand, der lyver for at spare en Femøre, viser kun, at han sætter mere Pris paa en Femøre end paa sin Ære. Den, der opofrer sine Idealer, sin Sandfærdighed og Karakter for Penge eller Stilling er ikke ærlig. Forretningsmanden, der lyver, bedrager og tager Overpris og derpaa prøver at dysse sin Samvittighed til Ro ved at sige: „Det er absolut nødvendigt at lyve i Forretningslivet" er lige saa uærlig i denne sin Retfærdiggørelse som i sine Handlinger. Han retfærdiggører sig i Virkeligheden paa samme Maade som Tyven, der siger, at det er nødvendigt at stjæle for at leve. Den varige Fremgang for en Forretningsmand, for en By eller for en Nation beror alene paa Sandheden, til Trods for, hvad Kynikere kan sige eller alle de Undtagelser, hvis midlertidige Sukces kan vildlede os. Det er kun Sandheden, der vil bestaa.

En Usandhed kan bestaa for et Stykke Tid, en Sandhed vil bestaa for evigt. Hvis alle Livets Sandheder blev samlet, vilde der herske fuldkommen Harmoni, fuldkommen Enighed; men hvis man fører to Usandheder sammen, vil de vise sig at være modstridende og vil søge at tilintetgøre hinanden.

Det er i Dagliglivets Smaabegivenheder, at Sandheden skulde være vor stadige Vejleder og Inspiration. Sandheden er ikke blot en Klædning, vi skulde iføre os ved særlige Anledninger.

Den Mand, der glemmer sine Løfter, er uærlig, Den Fader eller Moder, som prædiker Ærlighed til sit Barn, og som i Sporvognen kommer med urigtige Oplysninger om Barnets Alder, er ikke ærlig. Den Mand, der opbevarer sin Religion i Kamfer hele Ugen og kun tager den frem om Søndagen, er ikke ærlig. Den, som søger at faa den største Løn for det mindst mulige Arbejde, er ikke ærlig. Den

Mand, som maa synge Vuggeviser for sin Samvittighed, førend han falder i Søvn, er ikke ærlig.

Sandhedens Grundvold skulde lægges i Barndommen. Det er da, at Forældrene skulde indskærpe deres Børn Sandhedens Principper. Lad Barnet forstaa, at „Sandhed fremfor alt" skulde være dets Motto i Livet. Forældre skulde altid huske, at der findes en Aarsag bagved hver Usandhed, og at det er denne Aarsag, der skulde fjernes. Stadigt at fortælle Barnet, at det ikke maa lyve, er ikke gavnligt. I Stedet for skulde man tilskynde Barnet til at være ærligt, til at være trofast, loyal og frygtesløs for Sandheden. Fortæl det altid om Storheden ved at have Mod til at tale Sandhed, ved at kunne efterleve Sandheden og holde fast ved dens Principper — saa behøver det aldrig at frygte for at blive stillet overfor nogen af Livets Kriser.

Forældre maa leve efter Sandheden, ellers vil Barnet ikke gøre det. Det vil retfærdiggøre sine egne smaa Usandheder ved Paaberaabelse af en eller anden lille hvid Løgn, som du kan have fortalt en besøgende.

Sandhedens Magt hviler paa fire Grundklipper — Kærlighed for Sandheden, Søgen efter Sandheden, Tro paa Sandheden og Arbejde for Sandheden.

Kærlighed for Sandheden er en Hunger efter den uden nogen Tanke for, hvad det kan koste, hvad Opofrelser, det kan kræve, hvilke tidligere Teorier og Livsvaner, man maa lægge til Side. En Person med Kærlighed for Sandheden ser med Foragt paa at begaa noget lavt, ligegyldigt hvad han eller hun kan vinde derved, eller om saa hele Verden vilde billige Handlingen.

Den Mand, der har en vis Religion og frygter at diskutere den, selvom den i saa Fald maaske vil vise sig at være forkert, er ikke loyal mod sin Tro. Hvis han var en Sandhedssøger, vilde han paa et hvilket som helst Tidspunkt være villig til at erstatte sin Tro med en højere, sandfærdigere og bedre.

At søge efter Sandhed vil sige, at Personen ikke blot maa følge Sandheden. som han ser den; men at han ogsaa, saa vidt som han er i Stand dertil, maa undersøge, om hans Antagelser er rigtige. Loyalitet mod gamle Standarder

betyder Stagnation. De pløjer i Dag i Kina; men de bruger samme Slags Plove som for fire tusinde Aar siden. Søgen efter Sandhed er Fremgang i Civilisation og Moral. Medens det gør os tapre og aggressive, lærer det os ogsaa at være milde og sympatiske overfor andre. Deres Liv repræsenterer maaske en Fase, vi er kommet udover i vor Udvikling eller en, vi vil naa.

Tro paa Sandheden er væsentlig for fuldstændig Fællesskab med Sandheden. Personen maa have fuldstændig Tillid til og en Forsikring om Retfærdighedens og Sandhedens endelige Sejr. Andres Usandheder vil aldrig skade os i det lange Løb; i hvert enkelt Tilfælde vil vi til Slut blive renset derfor.

Arbejde for Sandhedens Interesser og Fremgang er en nødvendig Del af virkelig Fællesskab med Sandheden. Den bedste Maade, hvorpaa Mennesket kan styrke Sandhedens Magt, er ved selv at leve efter den i Tanke, Ord og Gerning. Lad os først søge at være, førend vi begynder at undervise.

Et Menneske kan ikke have Tro paa Gud uden at tro paa Sandhedens endelige Sejr. Hvis du har Sandheden paa din Side, kan du trygt vandre gennem Sladderens og Spottens mørke Dale. Du kan med løftet Hoved roligt se enhver i Øjnene. Du vil vide, at Sandheden til Slut vil sejre, at Vildfarelse maa lade Vejen for Sandhedens Lys. Med Sandheden som din Vejleder vil dit Indre brænde og flamme i Bevistheden om dit Slægtsskab med den Almægtige, og alle Prøver, Sorger og Lidelser vil svinde hen ligesom midlertidige skadelige Syner i en Drøm.

(Fra "The Power of Truth", 1. Kapitel).

FRAFALDET.

Af Ældste Nephi Jensen.

Ingen hader Joseph Smiths Navn mere end Gejstligheden. Hvordan kan det være? Dette er et interessant Spørgsmaal. Svaret paa det vil De finde i Joseph Smiths radikale Erklæringer. Profeten erklærede dristigt, at Gud havde kaldet ham til at gengive Jesu Kristi sande Evangelium. Denne dristige Erklæring antyder, at Kristi sande Evangelium har været borttaget fra Jorden. Den Tanke, at det sande Evangelium ikke skulde have været i Verden i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, er meget offensiv for Gejstligheden, fordi det antyder, at de er uden guddommelig Myndighed, og at de ikke forkynder det sande Evangelium. Dette er Grunden til deres Had mod Joseph Smith.

Den Erklæring, at der skulde have været et fuldstændigt Frafald fra Kristi Kirke, er meget ubehagelig for Nutidens kristne. Den bliver imidlertid fuldt understøttet af Bibelens Profetier og den kristne Religionshistorie.

Endogsaa det gamle Testamentes Profeter forudsaa det aandelige Mørke, som svøbte sig over Jorden efter Mesterens Bortgang. Esajas profeterede:

»Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver kun faa Mennesker tilovers«. — Esajas 24: 5-6.

Det er tydeligt, at disse Ord henviser til Begivenheder, som fandt Sted efter Profeten Esajas' Tid. En Del af Profetien er i Virkeligheden ikke blevet opfyldt endnu i vore Dage Jordens Indbyggere er endnu ikke blevet opbrændte. Yderligere kunde „den evige Pagt“ ikke blive brudt førend Kristi Komme. For „den evige Pagt“ er det evige Evangelium. Det blev skænket Verden i Tidernes Midte gennem Jesu Kristi personlige Administration. Den mosaiske Pagt var kun af midlertidig Gyldighed. Paulus fortæller os, at den var „en Tugtemester til Kristus“. (Gal. 3. Kap.) I sit

Brev til Hebræerne forklarer Paulus os paa en særdeles tydelig Maade, at „den evige Pagt“ er Frelsens Evangelium. Han fortæller os, at „gennem den evige Pagts Blod blev de Hellige fuldkommengjorte i hver god Gerning“. (Hebr. 13: 20).

Esajas forudsaa, at den evige Pagt vilde blive brudt, og at Evangeliets Ordinancer vilde blive forandret.

Apostlen Paulus forudsagde ogsaa meget tydeligt de kristnes Afvigelse fra Sandheden. I det første Kapitel i sit andet Brev til Thessalonikerne taler han om Jesu Kristi herlige andet Komme. Han siger:

»Og eder, som trænges Hvile med os ved den Herre Jesu Aabenbarelse fra Himlen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herre Jesu Evangelium, de, som jo skulde lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem, som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til eder«. — II. Thes. 1: 7-10.

„Frafaldet“, som Paulus omtaler, var allerede begyndt paa Paulus' Tid. Paulus siger i sit Brev til Galaterne:

»Jeg undrer mig over, at I saa snart lader eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade hen til et andet Evangelium; hviiket dog ikke er et andet; men det er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi Evangelium. Men selvom vi eller en Engel fra Himlen forkynder eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt det, han være en Forbandelse!« — Gal. 1: 6-8.

Judas bærer Vidnesbyrd om den samme sørgelige Kendsgerning. (Judas 4.)

Den kristne Kirkes Historie skaffer os det mest afgørende Bevis paa, at der har fundet et fuldstændig Frafald Sted fra den sande kristne Religion. Kristus underviste os om Tro paa Gud som den store Kraft, gennem hvilken Menneskene kan erholde alle aandelige Velsignelser. Han indskærpede sand Omvendelse som Midlet til at forædle Menneskesjælen. Han beskikkede Neddyppelsesdaaben som en Lydighedspagt, der bragte Syndsforladelse. Han indstiftede Haandspaalæggelse, ved hvilken Aandens Forjættelser bliver meddelt den døbte troende.

Ikke fire hundrede Aar efter den kristne Religions Ind-

stiftelse af Jesu Kristus var alle disse smukke Principper forvanskede, og de hellige Ordinancer var „forandrede“, som Esajas forudsagde, de vilde blive det. Tro paa Relikvier og Helgenbilleder tog Pladsen for levende Tro paa Gud. Bodsøvelser tog Pladsen for sand Omvendelse. Det blev tilladt Overtrædere at udføre visse kunstfærdige Bodshandlinger i Stedet for at rense deres Hjerte for Synd. Bestænkelsesdaaben tog Neddyppelsesdaabens Plads. Daabs ordinancen mistede sin oprindelige Mening og Betydning. Den blev nu administreret som Forladelse for Adams Synd og ikke for de personlige Synder. Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave blev ikke længere meddelt den døbte.

Jesus Kristus indstiftede en Kirke med Apostle og Profeter som dens Overhoved. Under disse guddommeligt beskikkede Mænds Administration blev den Helligaands Gaver og Velsignelser manifesteret. De blev ledet gennem Inspiration De modtog Aabenbaringer. De forudsagde fremtidig Manifestation af den profetiske Gave. De udførte Mirakler. Men ved Overtrædelse forandrede denne Tingenes Orden sig. Profeterne og Apostlene blev afskaffet. Uinspirerede Mænd tog deres Plads. Aandens mirakuløse Kræfter blev ikke længere manifesteret i Kirken.

Hele den kristne Kirkes Historie viser, at de vildledte kristne overtraadte Evangeliets Love. De forandrede Ordinancerne. De brød den evige Pagt.

Frafaldet fra den sande Religion var saa fuldstændig og universal, at Nutidens lærde Teologer har baaret Vidnesbyrd om denne sørgelige historiske Kendsgerning. John Wesley siger i sin 94. Prædiken, at Aarsagen til, at disse Gaver ikke længere findes i Kirken, er den, at Kærligheden er blevet kold hos mange, og at de kristne igen er blevet hedenske og kun har en død Formel tilbage“. Dr. Smith siger i sin Bibelordbog (Side 163). „Vi maa ikke forvente at se den hellige Skrifts Kirke virkelig eksistere i dens Fuldkommenhed paa Jorden. Den findes her ikke fuldkommen hverken i samlede Fragmenter af Kristendommen eller i nogen af disse Fragmenter“.

Dr. Adam Clark siger i sine Kommentarer (Side 452)

om det fjerde Kapitel af Efeserbrevet: „Alle disse Embedsmænd og Gaverne og Gunstbevillingerne meddelt dem blev anset for nødvendige for Kirkens Ledere. De samme Embedsmænd og Gaver er **endnu nødvendige**, og Gud giver dem; men de kender ikke deres Plads".

Siden den sidste Verdenskrig har det været almindeligt at kunne læse Bemærkninger angaaende den kristne Religions Fald. L. P. Jacks, Redaktør for „Hibbard Journal", og en af vor Tids store Lærde, udgav for nyligt et Brochure om „Den kristne Religions mistede Straaleglans". Selve Titelen antyder, at der har været en Afvigen fra det sande Evangelium. En af den kristne Religions Kritikere sagde under Verdenskrigen: „Kristendommen har fejlet". Mr. G. K. Chesterton, en stor britisk Skribent, svarede: „Kristendommen har ikke fejlet; den er blevet fundet vanskelig og lagt til Side". Pastor P. Gavan Duffy har klagende stillet Spørgsmaalene: „Hvor findes den gamle aandelige Magt i Dag? Hvornaar gik den tabt? Hvorledes gik den tabt? Kan den blive gengivet?"

Mormonismen har et Svar til alle Pastor Duffy's rammende Spørgsmaal. Den gamle aandelige Magt blev bort taget fra Jorden nogle faa Aarhundreder efter Kristi Korsfæstelse. Den „gik tabt", fordi de kristne faldt i Overtrædelse og afveg fra Sandheden. Til Pastor Duffy's Spørgsmaal, om „den gamle aandelige Magt" kan blive genvundet, svarer vi, at den er blevet genvundet. Kristi sande Evangelium er blevet gengivet til Jorden. En Kirke med Apostle og Profeter er blevet genoprettet. I denne Kirke findes „den gamle aandelige Kraft" — Inspiration, Aabenbaring, Profeti, Drømme, Helbredelse og Tungemaalsgaven.

„Den kristne Religions mistede Straaleglans" er blevet gengivet. Den Tro, som Jesus forkyndte, er paany blevet tændt i gode Mænds og Kvinders Hjerter. Gennem denne levende Tros Kraft, er Evangeliets Herlighed og Magt blevet gengivet Verden.

Har vor Kirke Monopol paa al Sandhed?

Af Dr. John A. Widtsoe.

At have Monopol paa Sandheden vil sige det samme som at eje al tilgængelig Sandhed, og det udelukker de, som som ikke staar tilsluttet Kirken, fra at være i Besiddelse af eller drage Nytte af Sandheden.

Intet er mere fjernt fra Kirkens Lære end netop dette. Helt fra Profeten Joseph Smiths Dage er det blevet lært, at Sandhedens Lys skinner for enhver, som er født paa denne Jord. Alle, som søger efter Sandhed, kan finde den, enten indenfor eller udenfor Kirken. Saadanne, som søger alvorligt efter Sandheden i Bøger, Laboratorier eller ude i Naturen, vil høste deres Belønning fra Sandhedens uudtømmelige Kilde, for dens Ophavsmand er gavmild. Frem for alt fremholder Kirken, at Menneskene altid maa fortsætte at søge efter Sandhed, for eftersom Sandheden vokser blandt Menneskene, vil deres Lykke blive større.

Der findes imidlertid mange Slags Sandheder. En Del Sandhed findes i naturvidenskabelige Love, som gaar ud paa at bestemme Forholdene paa Jorden og i Himmelrummet. Det er værdifuld Kundskab, som har givet Menneskeheden mange af dens materielle og aandelige Velsignelser, — og det er Opdagelsen af saadanne Sandheder, som har skabt vor nuværende Civilisation med alle dens Goder.

Men der findes en mere ophøjet Sandhed, som angaar selve Individet; det vil sige Menneskets Maade at bruge den Kundskabsgave paa, som det har modtaget. Der er Sandheder, som lærer os om Gud i Himlen og Menneskets Slægtsskab med dets guddommelige Fader, — Sandheder, som forklarer Fortidens Mysterier, viser os Hensigten med vort Jordeliv og fortæller os paa Forhaand om Menneskets fremtidige Bestemmelsessted, — Sandheder, som hvis Mennesket tilegner sig dem, vil sætte det i Stand til stadigt mere at blive Gud lig.

Denne sidste Slags Sandhed danner Frelsensplanen, saadan som den fremsættes i Jesu Kristi Evangelium. Evangeliet

er et Produkt af Guds Aand og Vilje. Det lærer, at der er guddommelig Hensigt med alt i Universet, og den omfatter alle Kendsgerninger, Love og Principper og opmuntrer Naturens Arbejde. Saaledes bliver Evangeliet i dets Helhed Sandhedens Hus, og indenfor dets Ramme kan al Sandhed finde sin Plads. Som Sandhedens Hjem gør Evangeliet Krav paa al Sandhed, og sætter den i det rette Lys med Hensyn til Menneskets nuværende og fremtidige Velfærd.

Evangeliets Sandheder, saavel som alle andre Sandheder, er tilgængelige for alle Mennesker. Ja, maaske ejer alle Mennesker en Del af denne grundlæggende Kundskab for deres sociale Velfærd. I enhver Kirke, som bekender Tro paa Gud, findes der sikkert en Del af denne mere ophøjede Sandhed. — Dette er De Sidste Dages Helliges Lære.

Evangeliet paa Jorden er imidlertid underkastet Guds Herredømme. Han lod Menneskene komme ned paa Jorden og gav dem Evangeliet. Han har vogtet over Menneskenes Børn gennem alle Tider og fra Tid til anden genoprettet sin Kirke, fordi Menneskenes Frafald har gjort det nødvendigt. For at finde Kirken, som ejer denne Myndighed, er den fuldkomne og fuldstændige Kristi Kirke, og der kan ikke være mere end en saadan.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ejer al Sandhed, som staar i Forbindelse med Jesu Kristi sande Evangelium, den guddommelige Frelsensplan og Retten til at staa frem i Guds Navn og opbygge hans Kirke paa Jorden. Der er ikke mere end eet Evangelium, — der er ikke mere end eet Præstedømme, og der er heller ikke mere end een Kirke, som er i Besiddelse af Evangeliets Sandhed. Det er kun i denne Forstand, at Kirken gør Krav paa at eje hele den fundamentale Sandhed, som er nødvendig for at opnaa celestial Herlighed i Guds Rige. Den, der vil, kan jo gerne kalde det for Monopol. I Ydmyghed og Taknemlighed, og i fuld Vished om det høje Hverv og umaadelige Ansvar, forsøger Kirken at bringe alle Mennesker til fuld Forstaaelse af det, som leder dem til evig Udvikling i Guds Nærværelse.

KYSKHED

af Præsident J. Reuben Clark.

Kyskhed er fundamental for vort Liv og for vor Civilisation. Hvis Racen bliver ukysk, vil den forgaa. Vi maa undervise vor Ungdom som Guds Børn, Væsener, der er bestemt til at leve gennem al Evighed, og klart og tydeligt fortælle dem, at Guds og Menneskenes Love kræver, at de skal være kyske. Lærer vi ikke vor Ungdom dette, vil vi ødelægge den.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord til Forældre, Lærere og Lærerinder og Kirkens Ungdom angaaende en Lov, som for mig synes at være af vidtstrakt Betydning.

Paa Sinai Bjerg modtog Moses Budet: »Du skal ikke bedrive Hor«. Mesterens mest vanærende Beskyldning mod Jøderne paa hans Tid var »en horagtig Generation«. I vore Dage har Herren sat Hor og Utugt Side om Side. Begge er store Synder.

Kirken har fra dens Begyndelse kun fremsat een Standard for dens Medlemmer, Mænd saavel som Kvinder, absolut Afholdenhed indtil Indgaaelsen af lovmæssigt Ægteskab. Der findes ingen Undtagelse. Mennesket er en biologisk Enhed, et Dyr; men det er mere end dette, det er et Tempel for en udødelig Aand. Denne Aand kan blive besmittet af Kødet, og dette sker, naar Kyskhedens Love brydes.

Selve vor Civilisation er grundet paa Kyskhed, Ægteskabets og Hjemmets Hellighed. Ødelæg disse Standarder, og det kristne Menneske bliver et Umenneske.

For De Sidste Dages Hellige varer Familieforholdet gennem Evigheden. Det er den mest ophøjede og helligste Forbindelse, vi kender. Hos den kyske og rene unge Mand og Kvinde, der begynde at bygge et Hjem, findes der en Tillid, en uudsigelig Glæde, en guddommelig Harmoni, som ikke kan sammenlignes med nogen anden Glæde i Livet. Arven af en saadan Start er et Liv i Retfærdighed, et Liv, der stræber fremad og opad.

For de ukyske, der indgaar Ægteskab, ligger der derimod

enten et Liv fuld af Mistro, Mangel paa Tillid og Lykke, som i mange Tilfælde ender med Skilsmisse, eller et Liv med tilfældige seksuelle Forbindelser, der ender med Sygdom, Skam og Elendighed. Udsvævelse har aldrig født noget godt.

Kyskhed er fundamental for vort Liv og vor Civilisation. Hvis Racen bliver ukysk, vil den forgaa. Umoralskhed har været Hovedaarsagen til Ødelæggelsen af de svundne Tiders mægtige Nationer. Den vil bringe Nutidens mægtige Nationer til Fald.

Enhver, der lærer og underviser vor nuværende Ungdom, maa lære den at afstaa fra Ukyskhed. Vi maa omgive vor Undervisning med passende og tilbørlig Reservation og Ærbarhed. Vi maa lære vor Ungdom som Guds Børn, Væsener, der er bestemt til at leve gennem al Evighed, og klart og tydeligt fortælle dem, at Guds og Menneskets Love forlanger, at de skal være kyske og rene. Lærer vi ikke vor Ungdom dette, vil vi fordærve den og bringe større Fordømmelse over os selv, end vi er i Stand til at fatte.

Hvad jeg har sagt, gælder enhver Fader og Moder. Hvorledes kan vi møde vor Skaber, dersom vi ikke giver vore Børn den rette Undervisning i denne Henseende. Lad ingen af os begaa den Fejl at tro, at vore Børn ikke kan falde for nogen Fristelse. Dette er en blind Illusion og en Snare. Hver Fader og Moder, hver Søster og Broder skulde Dag og Nat være paa Vagt, saa at deres kære ikke bliver Offer for Utugt.

I unge, maa jeg oprigtigt og indtrængende bede jer om at være kyske. Tro mig, naar jeg siger, at Kyskhed er mere værd end selve Livet. Dette lærte mine Forældre mig; det er sandt. Det er bedre at dø kysk end at leve som en ukysk. Vor Sjæls Frelse afhænger af, om vi holder denne Lov.

Tro mig, naar jeg siger, at den Mand eller Kvinde, ung eller gammel, som for Belønning for dit Venskab kræver, at du skal opgive dine retfærdige Standarder, ikke er den Pris værd, som han forlanger. Du kan ikke stole paa dette Venskab. Venskab har aldrig været og vil aldrig blive et Produkt af Uretfærdighed.

Jeg beder I unge Kvinder tro mig, naar jeg siger, at enhver

ung Mand, som forlanger, at I skal opofre jeres Dyd som Pris for hans Kærlighed, er aandelig uren. Hans Kærlighed bliver til Aske ved din Eftergivenhed; den vil føre dig ned i Skam og Elendighed; og ofte vil den forbande dig med en frygtelig Sygdom.

Til I unge Mænd siger jeg, at enhver Kvinde, der kommer og tilbyder sig udenfor det lovmæssige Ægteskab, er en Skøge.

Herren har i vore Dage sagt: »For jeg Herren kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed«. Og til Moses sagde han, at intet urent kan bo i Guds Rige eller i hans Nærhed.

Ungdom, lad eder ikke vildlede. Vær tapre. Gud lever. Vi har modtaget Evangeliet eller Frelsensplanen. Følg dets Sti, der fører til evigt Liv. »Og dette er det evige Liv, at de kender dig, den eneste sande Gud og den, du udsendte, Jesus Kristus«.

Maa Herren skænke os sin Aand, saa hver Mand og Kvinde, hver Dreng og Pige maa forstaa Nødvendigheden af at efterleve Kyskhedens Lov, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvorfor - ?

Hvorfor gaa i Søndagsskole? Hvorfor gaa til Møde? Disse og lignende »Hvorfor« har sikkert de fleste af os mødt i vor daglige Omgang med Mennesker, det være sig saavel i som udenfor Kirken.

Hvorfor dette? og hvorfor hint?

Dette lille og tilsyneladende ubetydelige Ord »Hvorfor« rummer dog i mange Tilfælde en Verden af Problemer, og fremsættes af mange Mennesker baade i Tide og Utide, bevidst og ubevidst. Det kan klinge blidt og sørgmodigt i vore Øren, men lige saa diametralt modsat skarpt og paagaaende, og da det ikke altid fremsættes med lige stor Omtanke, bliver Resultatet meget ofte, at mange af disse »Hvorfor« forbliver ubesvarede og afføder paa den Maade nye »Hvorfor«.

En bestemt Kategori af Mennesker, som paa andre Omraader ellers kan være meget tolerante, har for Vane i Samtale og Diskussion altid at være parat med et »Hvorfor«. Disse Mennesker er som Regel altid Tvivlere, hvis Tro endnu

ikke er bleven levendegjort, men befinder sig i en mærkelig uvirksom Tilstand; de tvivler om alt og alle undtagen netop paa deres egne personlige Postulater.

Hvorfor Mormonisme? — Hvorfor Joseph Smith? — Hvorfor er Daab nødvendig! — Hvorfor tillader Gud at dette eller hint sker? o s.v. o s.v. —

Disse og mange andre Spørgsmaal angaaende, hvad vi skal gøre for at opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, kan vi faa besvaret gennem Jesu Kristi Evangelium, men det er ikke alle »Hvorfor« vi faar Svar paa i denne Tilværelse, hvad enten det gælder det Forbigangne, det Nuværende eller det Tilkommende, men en Gang vil vi faa Svar — en Gang vil vi forstaa.

Men for nu at vende tilbage til Udgangspunktet: Hvorfor gaa i Søndagsskole? — Hvorfor gaa til Møde? da er dette »Hvorfor« saare let at besvare, thi det at isolere sig selv fra Kirken, Organisationerne eller Møderne i det hele taget, er en meget alvorlig Sag og kan let komme til at betyde det samme som at lukke af for det Lys, som maaske en Gang skinnede klart for os og derved foraarsager, at vi lidt efter lidt vil befinde os i et aandeligt Mørke, hvorfra det er meget vanskeligt at finde Vej ud.

Meget af dette, som her er omtalt, har uden Tvivl sin største Aarsag i, at Sabbaten ikke helligholdes, da vi tror at Helligholdelse af Sabbaten har en overordentlig stor Betydning for alle Mennesker, da det var et af Lovens Bud til det gamle Israel: »Kom Sabbaten ihu, at Du holder den hellig«. Og vi tror, at dette Bud fremdeles staar ved Magt.

— — —

I Søndagsskolen udvides vor aandelige Horisont, vor Tro levendegøres og formedelst denne lægges her den Grundvold, hvorpaa vi skal bygge videre.

Det bør derfor være indlysende for alle, at en ideel Overholdelse af Sabbaten *begynder i Søndagsskolen.*

Th. Bregentoft.

Fra Missionsmarken.

Dødsfald:

Fredag den 22. August 1941 afgik en af vore gode og trofaste ældre Brødre, **Anders Kruse**, Mols ved Døden. Kun atten Aar gammel tilsluttede Brd. Kruse sig Kirken, idet han blev døbt af Ældste Wilhelm Jensen i November 1885. En Aarrække opholdt Broder Kruse sig i Amerika, hvor han blev ordineret til Halvfjerds; men sine sidste Aar tilbragte han paa Halvøen Djursland. Broder Kruse var en fin og nobel Sidste Dages Hellig, kendt og afholdt af alle, der kendte ham.

Ære være hans Minde!

Det er med Sorg at København Gren maa meddele, at en af vore kendte og trofaste yngre Søstre, **Olga Strømberg**, Lørdag den 6. September 1941 afgik ved Døden, efterladende sig Mand og tre Børn. Str. Strømberg var en ivrig og nidkær Sandhedens Forkæmper, som har ydet en stor Indsats for Søndagsskolens og Primaryforeningens Sag.

Ære være hendes Minde!

Vi beder Herren velsigne og trøste de efterladte i denne Sorgens Time.

Bryllup:

Broder **Jes P. Jessen** og Søster **Anna Streletz**, Göbenstrasse 1, Hannover, blev i August viet i Hannover. Bopæl: Odense.

Vi ønsker Brudeparret hjertelig til Lykke.

INDHOLD:

Sandedens Magt 122
Prafaldet 126
Har vor Kirke Monopol paa al Sandhed? 130
Kyskhed 132
Hvorfor —? 134
Fra Missionsmarken.......... 136

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer en Gang maanedl.

Pris 25 Øre pr. Nummer, Kr. 2,75 pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 36 I